

Výběr a zacházení s barvami patří k silným stránkám Jana Tichého, jehož tvorba se rozvíjí, přes veškerou umělcovu mnohostrannost, ve dvou základních liniích. Jejich inspirací je především krajina a architektura. Oba obory umělce lákaly natolik, že se mezi nimi rozhodoval. Poté, co zvítězilo studium malby se k architektuře vrací alespoň na svých plátnech. Obě témata jsou jeho stálice, ztvárňuje je v různých variacích, vyčerpává možnosti jejich přenesení na plátno. U architektury si vybírá jednotlivé prvky, které ho zaujaly nebo se zrodily v jeho myslí a ve světle nevšedních barevných kreací z nich vytváří zajímavé geometrické tvary a netypické prostory. Tichý je však především krajinář. Již jako dítě ho nadchla krajina kolem rodného Velkého Oseka u Kolína, kde si zamiloval lužní lesy, nedaleké slepé rameno Labe a kde zná každé stéblo. Právě dokonalá znalost terénu mu umožňuje ponořit se pomocí barev do hloubky tůní a do zákoutí lesů a tento pohled zprostředkovat i divákům. Tak jako Monet maloval nejraději svoji zahradu s lekníny, tak se Jan Tichý cítí nejlépe při práci na labské krajině. Netají se svými vzory, obdivuje Václava Radimského, představitele česko-francouzského impresionismu, navíc rodáka z Kolína, který ve 2.pol.19. století vnímal stejnou krajinu jako o desítky let později Jan Tichý. Pokusy Jana Tichého ztvárnit detaily přírody pomocí pointilismu – malých teček – mu vyšly natolik skvěle, že se dá mluvit o paralele k již zmíněnému impresionismu, který Jan Tichý obohatil o moderní pojetí. To je také důvod, proč je v Kolíně na radnici pověšen obraz Václava Radimského a Jana Tichého naproti sobě v překvapivé symbióze.

Blanka Frajerová